

**Παράδειγμα διακριτικής επέμβασης πνευματικού, από το βιβλίο:
ΛΟΓΟΙ ΑΘΩΝΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΑΓΙΩΝ ΜΟΡΦΩΝ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ**

(ΚΟΖΑΝΗ ΜΑΡΤΙΟΣ 2006)

π. ΓΑΒΒΑΣ Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ (1821-1908)

Μια σπουδαία Αγιορείτικη Μορφή υπήρξε και ο παπά Σάββας ο πνευματικός. Μέγας ασκητής, ισάγγελος λειτουργός, ασύγκριτος εξομολόγος και καθοδηγητής ψυχών. Αναρίθμητες ψυχές ταλαιπωρημένες σε χρόνους δύσκολους και παραγμένους βρήκαν κοντά του το λιμάνι της σωτηρίας, τους δρόμους της ζωής το ύδωρ της αναπαύσεως. Στους τόσους που εξομολογούσε ο παπά Σάββας ήταν και ένας **Ρουμάνος διάκονος**. Νεαρός ακόμη ήρθε στον Άθω και ησύχαζε κάπου στην έρημο, όχι πολύ μακριά από την Μικρά Αγία Άννα.

- Πνευματικέ μου, του λέει μια μέρα ο διάκονος αυτός περίλυπα, σε παρακαλώ μην ξεχάσεις να μνημονεύσεις αύριο στην λειτουργία την μητέρα μου που έχει τα τρίτα της.

Τα λόγια αυτά χτύπησαν στην ακοή του παπά Σάββα σαν λόγια που πρόδιδαν θριάμβους του διαβόλου. Ο Γέροντας ταραχτήκε. Εδώ σκέφτηκε κάποιος άσχημο φαγητό μαγείρεψε ο εχθρός. Ο πανούργος! Με πόση τέχνη πλανεύει και σκοτίζει τα πλάσματα του Θεού. Χωρίς να δείξει εξωτερικά την αγωνία του, επιδόθηκε στην ανίχνευση του κακού.

- Για πες μου παιδί μου καθαρότερα την υπόθεση. Η μητέρα σου έχει αύριο τα τρίτα της. Δηλαδή πέθανε προχτές. Πέθανε στην Ρουμανία. Πώς εσύ σε δυο μέρες πληροφορήθηκες το θάνατο της; Μεσολάβησε λίγη σιγή.

- Πως; Πως το έμαθα; Άρχισε να λέει δειλά ο διάκονος. Να μου το είπε.....

- Ποιος σου το είπε;

- Μου το είπε ο φύλακας άγγελός μου.

- Ο φύλακας άγγελος σου; Έχεις δει τον άγγελό σου;

- Αξιώθηκα να τον δω. Δεν είναι μια και δύο φορές. Είναι τώρα δυο χρόνια. Μου παρουσιάστηκε **με συντροφεύει στην προσευχή**. Λέμε μαζί τους χαιρετισμούς κάνουμε μετάνοιες ανοίγουμε πνευματικές συζητήσεις...

Εκείνο τα «δύο χρόνια» πίκρανε πολύ τον παπά Σάββα. Δυο χρόνια πλάνης δεν είναι κάτι το ασήμαντο. Ν' αφήνεις τον εχθρό να χτίζει μέσα σου ανενόχλητα επί δυο χρόνια το οικοδόμημα της καταστροφής σου, είναι θλιβερό.

- Και γιατί παιδί μου, τόσο καιρό, δεν μου ανέφερες τίποτα;

- Μου είπε ο άγγελος πως δεν είναι απαραίτητο.

Ο παπά Σάββας καταλάβαινε πως έχει να δώσει μεγάλη μάχη. Να πείσει πρώτα τον δυστυχή διάκονο ότι δεν πρόκειται για άγγελο. Να ετοιμασθεί έπειτα να αντιμετωπίσει την οργή του δαίμονα. «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησον και σώσον ημάς», προσευχήθηκε με θέρμη.

- Παιδί μου είσαι βέβαιος πως είναι άγγελος του Θεού αυτός που εμφανίζεται;

- **Βέβαιος! Βεβαιότατος Γέροντά μου!** Μα προσευχόμαστε μαζί, κάνουμε καθημερινώς χίλιες μετάνοιες. Συζητούμε για την μέλλουσα ζωή, για τον παράδεισο. Ο φύλακας άγγελος μου είναι.

Ο διάκονος φαινόταν αμετάπειστος. Εκείνο όμως που του έκανε εφεκτικό ήταν η εμπιστοσύνη του, στον θεοφώτιστο Πνευματικό του.

- Αλλά πάλι – έλεγε - **πως μπορεί ο δαίμονας να με ενισχύσει στην προσευχή; Αυτός πολεμάει τους προσευχόμενους.**

Μετά από πολλά συμφώνησαν να καταφύγουν σε μερικές δοκιμασίες. **Να δοκιμάσουν τον «φύλακα άγγελο».**

- Ζήτησε του, του είπε ο παπά Σάββας, μόλις ξανάρθει να πει το «Θεοτόκε Παρθένε». Ακόμη πες του να κάνει το σημείο του Σταυρού. Τα πράγματα όμως δεν ήταν τόσο απλά. Όταν δυο ολόκληρα χρόνια σε έχει ο πονηρός τυλιγμένο στην πλάνη, τότε και τα μάτια σου και τα αυτιά σου τα πλανεύει και φαντάζεσαι πως ακούς το «Θεοτόκε Παρθένε» και πως τον βλέπεις να σταυροκοπιέται. Στην επόμενη επίσκεψη ο διάκονος με κάποια κρυφή εσωτερική ικανοποίηση είπε στον Πνευματικό.

- Γέροντά μου τα πράγματα έχουν όπως σου το έλεγα. Είναι άγγελος Θεού. Είναι ο φύλακας άγγελός μου. Και το «Θεοτόκε Παρθένε» το είπε και τον Σταυρό του τον έκανε.

Ο παπά Σάββας το είχε αντιληφθεί. **Δύο ετών δουλειά από τον πολυμήχανο εχθρό δεν μπορούσε να αχρηστευθεί εύκολα.** Αν όμως αυτός ξέρει πολλές μηχανές, στους θεοφόρους λάμπει το φως της πανσοφίας του Θεού, που εξουδετερώνει τα τεχνάσματα του σκότους. Κάποια φωτεινή ιδέα άστραψε τότε στον φωτόμορφο νου του Πνευματικού. Και στρέφεται αμέσως προς τον διάκονο:

- Άκουσε παιδί μου. Πρόσεξε σε μια τελευταία δοκιμασία. Μ' αυτήν θα ξεκαθαρίσουν τα πράγματα. Στους αγγέλους του θεού υπάρχει η δυνατότητα όλα να είναι γνωστά, γιατί τους τα αποκαλύπτει ο Θεός. Στους δαίμονες αντιθέτως δεν υπάρχει παρόμοια δυνατότητα και πολλά πράγματα τους είναι σκοτεινά. Συμφωνείς;

- Συμφωνώ.

- Αφού συμφωνείς, πρόσεξε τι θα κάνουμε. Εγώ την στιγμή αυτή, ακριβώς την στιγμή αυτή κάτι θα σκεφτώ – σκέφτηκε κάτι σε βάρος του διαβόλου - και **το αφήνω κρυπτό και αψηλάφητο μέσα μου**. Εσύ το βράδυ **θα ζητήσεις από τον άγγελο να σου το πει**. Αν το βρει τότε χωρίς αμφιβολία είναι του θεού. Και να έρθεις να με ενημερώσεις. Γυρίζοντας ο διάκονος στην καλύβι του, σάλευε μέσα του κάτι σαν αγωνία, σαν δυσάρεστη προαίσθηση. Από την άλλη μεριά θαύμαζε την σπουδαία ιδέα του Πνευματικού. Η υπόθεση θα περνούσε τώρα την κρίσιμη φάση της.

Μόλις ζητήθηκε την νύχτα απ' τον άγγελο η λύση του προβλήματος, κάποια δυσδιάκριτη ταραχή αυλάκωσε το φωτεινό πρόσωπο του. Φάνηκε να σαστίζει. Ο διάκονος, που άρχιζε κάτι να υποψιάζεται, επέμενε στο θέμα του.

- Κάνω υπακοή στον Πνευματικό. Να μου πεις τι σκέφτηκε.

Ο άγγελος με μερικούς ελιγμούς προσπάθησε να μεταφέρει αλλού την συζήτηση. Ο διάκονος όμως με επιμονή τον επανέφερε στο θέμα. Άλλωστε οι τεχνικές αυτές υπεκφυγές δεν του προξενούσαν καλή εντύπωση.

- Να μου πεις τι σκέφτηκε ο Πνευματικός. Το θέμα είν' απλό. Γιατί τ' αποφεύγεις; Το αγνοείς;

- Πρόσεχε διάκο. Με τον μικροπρεπή τρόπο που μου συμπεριφέρεσαι κινδυνεύεις να χάσεις την εύνοια μου.

- Δεν ξέρω. Σου ζητώ κάτι εύκολο. Γνωρίζεις ή όχι επιτέλους, τι σκέφτηκε ο Πνευματικός;

Την ώρα αυτή πετάχτηκε το λαμπερό προσωπίο, μια φρικτή μορφή αποκαλύφθηκε, μερικά άγρια δόντια έτριξαν και σαν από στόμα λυσσασμένου θηρίου ακούστηκαν τα λόγια.

- Να χαθείς άθλιε. Αύριο τέτοια ώρα στην κόλαση, στην φωτιά! Θα σε κάψουμε! Θα σε καταστρέψουμε!

Και ο διάκονος έμεινε μόνος του. Μόνος του και σωστό ερείπιο. Όλη η γλυκύτητα των οπτασιών, δυο χρόνια τώρα, δεν αντιστάθμισε την τωρινή του πικρία. Αν δεν τον στήριζαν από μακριά οι προσευχές του Πνευματικού που ξαγρυπνούσε και παρακαλούσε γι' αυτόν, θα είχε παραδώσει το πνεύμα του. Πέρασαν αρκετές ώρες ώσπου να συνέλθει και να σταθεί στα ποδιά του. Το Καλύβι του πια δεν τον χωρούσε. Πουθενά δεν έβλεπε ασφάλεια παρά μόνο κοντά στον Πνευματικό. Σ' όλη του την διαδρομή βούιζε στ' αυτιά του η απειλή: «αύριο τέτοια ώρα στην κόλαση». Ο τρόμος τον διαπερνούσε μέχρι το μεδούλι. Έφθασε, όπως έφθασε ως την καλύβια της Αναστάσεως. Έπιασε το ράσο του Πνευματικού και δεν το άφηγε ούτε στιγμή. Και την ώρα που έπρεπε εκείνος να κοιμηθεί λίγο, δίπλα του ο τρομοκρατημένος διάκονος.

- Μη φοβάσαι παιδί μου ηρέμησε.

- Πώς να μην φοβηθώ, Πνευματικέ μου, που πλησιάζει η ώρα. Ω! Πλησιάζει η ώρα που θα με πάρουν.

Τι κραυγές τρόμου και απελπισίας ήταν αυτές!

- Σώσε με, Πνευματικέ μου! Χάνομαι! Με παίρνουν! Σώσε με!

- Γονατίζει ο παπά Σάββας και γεμάτος πόνος και δάκρυα δέεται στον Κύριο να λυπηθεί τον δούλο του και να επιτιμήσει τους πονηρούς δαίμονες.

Εισακούσθηκε η δέηση του κι ο ταλαίπωρος διάκονος σώθηκε από το στόμα λέοντος. Έτσι πήρε τέλος η τραγωδία. Τραγωδία πολύ διδακτική. **Αλήθεια τι κίνδυνοι κρύβονται πίσω από τις οπτασίες και τα οράματα. Τι μπορεί να χτίσει ο εχθρός, όταν δεν ξεδιπλώνεται πλήρως ο εσωτερικός κόσμος του πιστού στην εξομολόγηση!!**

Τι αξίζει ένας έμπειρος Πνευματικός!

Αλλά και κάτι άλλο. Με τον χρόνο και την καθοδήγηση του παπά Σάββα ο Ρουμάνος διάκονος ηρέμησε. Η πνευματική του ζωή πήρε καλή εξέλιξη.

Χειροτονήθηκε αργότερα και ιερέας και διακρινόταν πάντα για την ευλάβεια του. Ωστόσο εκείνα τα χρόνια της πλάνης του άφησαν κάποια δυσάρεστα ίχνη. **Ο διάβολος βλέπετε, είχε απόκτηση απάνω του δικαιώματα**. Δωρεάν θα του πρόσφερε τόσο απολαυστικά οράματα;

Έτσι, αν και από μικρός πήγαινε στο Άγιον Όρος, αν και αναπτύχθηκε σε ένα αγγελικό θα λέγαμε περιβάλλον, **παρ' όλα αυτά σ' όλη την κατόπιν ζωή του εταλαιπωρείτο με διάφορους ενοχλητικούς πειρασμούς**. Όλοι οι διακριτικοί πατέρες διέβλεπαν σ' αυτόν το κατάλοιπο της διετούς εκείνης **συνεργασίας με τον άγγελο που δεν ήταν άγγελος...**

Συμπληρωματικά υπό ΛΜΔ:

Πρόσθετα μπορεί να αναφερθούμε στην περίπτωση μιας πλάνης που εξιχνίασε και εθεράπευσε ο γέροντάς μας Χαράλαμπος ο Διονυσιάτης.

Συγκεκριμένα, κατά την παραμονή του γέροντος Χαράλαμπος σε Νοσοκομείο, προκειμένου να εξετασθεί για πρόβλημα που παρουσίαζε η καρδιά του, μία κυρία τον παρακάλεσε να επισκεφθεί τον βαριά ασθενή σύζυγό της, ο οποίος νοσηλευόταν στο ίδιο Νοσοκομείο. Όπως του εξήγησε, ο σύζυγός της, άνθρωπος ευσεβής που εκκλησιαζόταν και εξομολογείτο συχνά, ήταν στα πρόθυρα του θανάτου από σοβαρή ασθένεια, και μόλις πλησίαζε στο θάνατο έβλεπε φοβερά όντα να θέλουν να τον αρπάξουν, και με μεγάλη προσπάθεια κατάφερνε να μένει ζωντανός, διατηρώντας μια τρομερή αγωνία.

Ο γέροντας αφού απομάκρυνε τους άλλους, ζήτησε από τον ασθενή να του πει για τη ζωή του. Μόλις άρχισε αυτός να λέει για πράγματα που έζησε ενήλικος, ο γέροντας τον έκοψε και του είπε να αρχίσει από ότι θυμάται από την παιδική του ηλικία. Ο ασθενής είπε ότι όχι μόνο δεν θυμόταν κάτι κακό, αλλά αντιθέτως κάτι πολύ καλό, και απεκάλυψε στον γέροντα ότι πολύ μικρός είδε ένα άγγελο. Μόλις το είπε αυτό, ο γέροντας του λέει: Αυτό είναι. Πες μου τι σου είπε. Και ο ασθενής απεκάλυψε ότι ο άγγελος του έδωσε εντολή να νηστεύει οπωσδήποτε, και περισσότερο από ότι προστάζει η Εκκλησία, και άλλα διάφορα, από τα οποία τίποτα δεν φαινόταν «κακό». Του λέει ο γέροντας: Κατάλαβες τώρα ότι αυτός ήθελε να του κάνεις υπακοή για να ζητήσει την ψυχή σου; Μόλις τότε ο ασθενής φωτίστηκε, με τη χάρη του Θεού δια του γέροντος, και απάντησε ναι. Τότε ο γέροντας του έδωσε συγχώρηση και αμέσως ο ασθενής ξεψύχησε γαλήνια.

Θα έλεγε κανείς ότι τα εχθρικά προς τη σωτηρία του ανθρώπου πνεύματα, με τις πονηριές τους, επαληθεύουν τον τίτλο τους ως πνεύματα της πονηρίας.

Βλέπουμε πονηρά πνεύματα σαν αγίους, όταν ενώ δεν είμαστε άξιοι, πχ βαρυνόμαστε από σημαντικά ανεξομολόγητα αμαρτήματα, ζητάμε επί πλέον να βλέπουμε αγίους και οράματα, ή να περνάμε και εμείς σαν άγιοι στα μάτια του κόσμου. Μπορεί όμως απλά να υποβόσκει μέσα μας από παλιά κάποια κρυφή οίηση.

Σε μερικές περιπτώσεις, οι εμφανίσεις Αγίων μπορεί να ακολουθούνται από εμφανίσεις πονηρών πνευμάτων που παίρνουν τη μορφή τους. Η αλλαγή δεν γίνεται τυχαία. Συνήθως αιτία είναι η υπερηφάνεια. Το να αρχίσουμε να νομίζουμε ότι κάτι είμαστε, να υπερτιμάμε τον εαυτό μας, και να υποτιμάμε τους άλλους, όχι αναγκαστικά δημόσια και εξωτερικά αλλά μέσα μας.

Στην Κύπρο συνέβη σε μια μοναχή, πριν τον Αττίλα, να δει τον Άγιο Κενδέα, ένα Όσιο από την Κύπρο, και να της πει να ειδοποιήσει τον κόσμο για να μετανοήσει, διότι θα μπουν οι Τούρκοι. Πράγματι οι Τούρκοι μπήκαν σε δύο εβδομάδες. Μετά από ένα εξάμηνο περίπου, η ίδια μοναχή είπε ότι είδε πάλι τον Άγιο Κενδέα, και της είπε ότι οι Τούρκοι θα καταλάβουν το σύνολο του νησιού. Τότε ζητήσαμε από τον γέροντα Παΐσιο τον Αγιορείτη, να μας πει αν είχε δίκιο η μοναχή σ' αυτά που έλεγε. Ο γέροντας με τα χαρακτηριστικά μικρασιατικά του, απάντησε: Την πρώτη φορά της μίλησε ο Άγιος, τη δεύτερη το «ταγκαλάκι» (δαιμονάκι).

Είναι λοιπόν πολύ σοβαρό θέμα να ασχολούμαστε πρόχειρα με τα πνευματικά θέματα, την στιγμή που ούτε για όσα ανήκουν στον φυσικό κόσμο δεν είμαστε σίγουροι μόνο από αυτά που αντιλαμβανόμαστε οι ίδιοι. Χρειάζεται να λάβουμε υπ' όψιν και τα συμπεράσματα από τις παρατηρήσεις ή τα πειράματα των άλλων, και μάλιστα των ειδικών.

Δεν μπορεί όμως κάποιος να πει ότι είναι ειδικός στα πνευματικά θέματα, έχοντας αποκτήσει ικανότητα διάκρισης πνευμάτων, διότι αυτά μόνο με τη χάρη του Θεού εξερευνώνται, και το «Πνεύμα όπου θέλει πνει». Έτσι και μείς δεν λέμε ότι αποκτήσαμε τέτοια ικανότητα, αλλά αντιθέτως, αφού αφήσαμε τα πράγματα να εξελιχθούν, και να γίνει εμφανής πλέον η πλάνη, τότε θέλοντας να βοηθήσουμε, ξεσκεπάζουμε τα τρωτά της σημεία.

Βάζει σε ψυχικό κίνδυνο τον εαυτό του, όποιος αποδέχεται ανεξέταστα οράματα και εμφανίσεις αγγέλων ή αγίων, μόνο έχοντας μια εξωτερική γνώση, μελετώντας μόνο για αυτά. Αλλά πολύ περισσότερο είναι ευάλωτος όποιος δεν έχει καν στοιχειώδεις γνώσεις από τον τρόπο που συμβαίνουν κάποια πνευματικά ή "πνευματιστικά" φαινόμενα και είναι έτοιμος να αποφανθεί γι' αυτά χρησιμοποιώντας τη λογική που ισχύει για τη Φυσική, ή τη Χημεία. Όταν πχ ομάδες επιστημόνων στη δεκαετία του 1970 ερευνούσαν με τους τελειότερους τότε υπολογιστές της IBM, την εσωτερική διαρρύθμιση των πυραμίδων της Αιγύπτου, έβρισκαν διαφορετικό αποτέλεσμα κάθε φορά που μετρούσαν, χωρίς οι υπολογιστές να έχουν βλάβη. Είπαν ότι οι πυραμίδες είναι ζωντανές, και αντιδρούν στη μέτρησή τους... Πράγματι μετρήσεις με αντικειμενικότητα υπάρχουν όπου δεν δρουν υπερφυσικές δυνάμεις. Τα δαιμόνια έλαβαν εξουσία στο χώρο αυτό των πυραμίδων, πιθανόν από δικαιώματα που έδωσαν οι Φαραώ όταν πχ μαζί τους έθαβαν ανθρώπους του περιβάλλοντός τους για να τους κάνουν παρέα στον άλλο κόσμο...

Στις «πνευματιστικές» συγκεντρώσεις καλούνται ενίοτε πνεύματα νεκρών, και πράγματι ακούγεται η γνώριμη φωνή του νεκρού. Αυτό θεωρείται αποδεδειγμένη συνομιλία με το νεκρό, αλλά είναι μόνο συνομιλία με πονηρό πνεύμα. Η Αγία Γραφή που απαγορεύει τέτοια ανυπόστατα «πειράματα» και οι Πατέρες, το εξηγούν αυτό. Δεν πρέπει επίσης να μας εκπλήσσει που όσο ο κόσμος χειροτερεύει αγνοώντας εντελώς ακόμη και ότι υπάρχουν πονηρά πνεύματα, γίνεται πολύ πιο ευάλωτος στην παραπλάνηση από αυτά.

Οι Νεοεποχίτες δίνουν πολλές μαρτυρίες για εμφανίσεις του μαϊτρέγια από το “πουθενά”. Άλλοτε δημόσια όπου μιλούσε μάλιστα σε ανθρώπους, Άλλοτε έκανε ωτοστόπ στο δρόμο σε συγκεκριμένα δεκτικά στις θεωρίες της Νέας Εποχής άτομα και εξαφανιζόταν μετά από «πνευματική» συζήτηση, κλπ. Οι διδάσκαλοι της Νέας Εποχής, και ο εμφανιζόμενος μαϊτρέγια, στους απλοϊκούς και απληροφόρητους πνευματικά ανθρώπους δεν δείχνονται φανεροί εχθροί του Χριστιανισμού, αν και **υποβιβάζουν το Χριστό σε απλό διδάσκαλο και δεν τον δέχονται σαν Θεάνθρωπο**, όπως αληθινά είναι. Όμως ο Απόστολος της Αγάπης, Ιωάννης ο Θεολόγος μας διδάσκει: «Όποιος θα ομολογήσει ότι ο Ιησούς είναι ο υιός του Θεού, ο Θεός μένει μέσα σ' αυτόν, και αυτός μέσα στο Θεό». (Α' επιστ. Ιω. Δ-15). Και κάθε πνεύμα που δεν ομολογεί τον Ιησού Χριστό (που είναι Θεός) να έχει έρθει (στον κόσμο) με σάρκα, δεν είναι εκ Θεού. Μάλιστα **«τούτο εστί το του αντιχρίστου»** (Α' επιστ. Ιω. Δ-3). Δεν γίνονται λοιπόν τα "θαύματα" της Νέας Εποχής ή οι θεωρούμενες "υλοποιήσεις" (πολύ φαντασία κυκλοφορεί στους κύκλους της Νέας Εποχής) από πνεύμα Θεού, αλλά του Αντιχρίστου.

Γενικά δεν πρέπει να είμαστε εύπιστοι στα οράματα, αλλά και αν παραπλανηθούμε από κάποιο δεν πρέπει να μένουμε αναποφάσιστοι, και να νομίζουμε ότι είναι προσβολή για μας να εξομολογηθούμε και να επιστρέψουμε στην απλή ευλογημένη πνευματική ζωή. Πρέπει επίσης τυχόν φυλακτά ή άλλα δήθεν ιερά αντικείμενα που αποκτήσαμε από πλανημένους ή από τυχόν εμφανισμένους “αγίους” να τα απομακρύνουμε. Να μην τα τοποθετούμε σε ιερούς χώρους, όπως ιερά εκκλησιών, εικονοστάσια κλπ, αλλά αν δεν είναι μουσειακά είδη οπότε τα στέλνουμε σε μουσείο, τότε όπως εδώ, στο Άγιον Όρος, να τα ρίπτουμε στη θάλασσα, σε βαθύ μέρος.

Αγίας Χρυσής της Νεομάρτυρος, 13-10-2007

Λεόντιος Μοραχός Διορνησιότης